

Марио Кроненберг

Осъдена душа

Колко често мислено те галя,
и целувам снимката ти малка
В твоите очи кандилото на вярата си паля,
и подхранвам го с надеждата си жалка

Когато чуя твоя смях по телефона, се усмихвам
За момент те виждам – весела, игрива
Неусетно на безгрижието ти откликвам
Без гласът ти всичко моментално пак изстива...

Всеки ден тук нещо в мен умира
Неусетно, бавно, безвъзвратно
Дже времето е болно от любов – то спира
С теб си тръгна щастието... искам го обратно!

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11994>]